

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 1. De tempore Mortis D. Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

hæc gloria externa præsupponat gloriam internam & inhærentem, idest quam in seipsis habent à Deo acceptam: idè ut cohærenter & ordinatè procedamus, hanc Partem, ut duas præcedentes, in tres etiã Tractatus dissectabimus: In quorum primo, de

eius gloriã internã, quam in se habet Divus Iosephus: In secundo, de eius invocatione & cultu qui est Pars prima gloriæ ejus externa: In tertio, tandem de ejus paticinio & intercessione; ejsdem gloriæ externæ parte alterã.

TRACTATUS PRIMUS.

De Gloriã Divi Josephi internã & inhærente.

V.

Siquando Lector Candide oculis hausisti prægrandem aliquam Triremem dãm ex regionibus remeans longinquis, auro gemmis, preciosissimisque onusta mercibus, post emersã æquoris spatia immensã, emerlaque grandia à procellis, à syrtibus, à Piratis pericula, portum ingreditur: puta te habere umbram seu ideolam Divi Josephiad portum gloriæ felicissimè pervenientis. Quantum quæsc gaudium? quæ festivitas? quale tripudium civitati illi ad quam talis, ut supra, Triremis appellit, & omnibus illis pro quibus appellit? Recipitur in portu cum mille acclamationibus, advolant omnes, omnes ovant, omnes exultant, urpote qui de ejus plenitudine quantum cuique fas erit sint accepturi: accenduntur ignes joviales, reboant è propugnaculis tormenta bellica, aliaque mille similia omnes edunt lætitiæ signa.

VI.

Nulla unquam Triremis tam copiosis tam pretiosis onusta gasis, quantum Divus Josephus cœli divitiis: qui tandem exactis longioris vitæ diebus, emenso vitæ mortalis curriculo, appellit ad Portum quietis & Æternitatis: ingreditur in sanctam Civitatem Jerusalem Cœlestem, adquam superatis dæmonis, carnis, mundi illecebris, aditum sibi fecit per grandia me-

rita sua, quibus eum Deus tam abundè cumulavit, quam vidimus duabus Partibus præcedentibus hujus Synopsi. Quale ergo gaudium cœlo talem incolam & civem recipienti? quale nobis. qui de ejus plenitudine omnes prorsus quotquot sumus accipere valemus? sed luxuriantem discursum contineamus, & à generalibus his ad particularia descendentes, videamus ante omnia quid de ejus prodromis, Morte, Sepulturã, Resurrectione, & in Cœlum Ascensione quæ hanc ejus gloriam præcesserunt sentiendum, ut eodem ordine procedat nostra Dissertatio, quo materia ipsa de quã dissertamus.

CAPUT PRIMUM.

De Tempore Mortis Divi Josephi.

STATUTUM esse omnibus hominibus semel mori docet Sacra Scriptura, docet ratio, docet experientia: Scriptura docet, nihil enim in eã hæc veritate frequentius, nihil explicatius. Docet ratio: Cùm enim ita à naturã constituti simus, ut calor & humor pugnaces qualitates mutuo sese conflictu in nobis atterant, oportet ut alterutrã vel utrãque tandem languescere corpus, quod ex eis coalescit, cadat, & vincu-

vinculum animi dirumpatur. Elige quantum poteris, & habe nutritioni alimenta saluberrima, habitationi commodissima loca, exercitationi amplissima tempora, curationi præsentissima medicamenta: te tamen ubique; tecumque mortis semina circumferes. In Paradisum etiam terrestrem, esto peccatum non penetrasset, mors tamen ex istâ qualitatibus intrinsecarum compugnantia pervasisset, nisi fructus vitalis arboris, defectus omnes calor & humoris arcanâ ac divinâ vi superasset: Idem denique docet experientia, quotquot enim unquam ante nos fuerunt, mortui sunt, moriuntur quotidie ante oculos nostros aliqui ex iis qui nobiscum vivunt, moriuntur ceteri, & ii omnes qui post nos veniunt. *Quis enim homo vivet & non videbit mortem?* à quâ nec Deipara, nec Christus ipse exempti fuere? Quid ergo certius? quid clarius hæc veritate, (*omnes moriuntur*) quæ tantis firmatur munimentis? quæ omnibus mundi facibus majoribus colustratur? sacrâ scilicet Scripturâ, quæ fidelibus sufficit. Ratione, quæ sapientibus satisfacit. Experientiâ, quæ etiam stupidos convincit. Propterea hic non inquirimus an Divus Josephus, tam eximus, ut hæcenus vidimus, sit mortuus, sed supponimus ut rem indubitatam.

I. Neque mors tam deformis est, quàm depingitur, ut ea tantum Virum non decuisse videatur. Iniquis tantum horrenda est, quorum finis æternus interitus: at justus moriens aspicit mortem, non ut vitæ, sed ut mortalitatis suæ finem: mors ergo D. Josephi omnium iustissimi, fuit, non vitæ, sed mortalitatis expoliatio, & transitus ad veram vitam.

III. Comparatur in Sacra Scripturâ mors Iustorum somno ob varias rationes: tres tamen mihi videntur præcipuæ & maximè propriæ. Prima, quod Viri Sancti beatæ fiduciâ Refurrectionis & immortalitatis erecti, non soleant magis mortem exhorrescere aut averfari, quàm viator lassus, vel operarius somnans. Hinc Reginaldus Cardinalis Polus apud Spondanum anno 1537. cum audisset quod Henricus Angliæ Rex, caput suum aureorum millibus quinquaginta addidisset, mi-

rari se dixit Henricum talia statuentem: cum cæde suâ, quàm tanti astimabat Henricus, non magis sibi nocitorus esset, quàm qui cubitum concessuro vestes detraheret.

IV. Secunda ratio, quod æquè facile, immò multò facilius sit Deo excitare mortuos, quàm à nobis dormientes expergeant: Propter quod Scriptura dum de hac excitatione à morte loquitur, his utitur verbis. *Multa corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt, &c. Lazarus amicus noster dormit, eamus & excitemus eum.* Et Christus à se ipse mortem excutiens ait: *Ego dormivi & soporatus sum & exurrexi.*

V. Tertia ratio, quia sicut ex somno vegetiores exurgimus, ita ex morte vivaciores relurgemus, sanitatis labem viriumque deinceps decremenda non sentiri. Corpus emortuum ponitur in sepulchro, sed sicut granum frumenti in sulco. Granum frumenti in sulco reviviscit & exurgit pulchrius ac copiosius, ita & cadaver iusti ex sanguine pullulabit quatuor divinis dives dotibus, immortalitate, agilitate, subtilitate, claritate.

VI. Mortem ergo Divi Josephi non negantes, sed & indubitatam supponentes, eam his quæ modò tetigimus circumstantiis, aliisque privilegiis, ut omnium mortalium iustissimi, adornatam ostensuri, à tempore quo illam obivit incipimus, id est quando, quæve illius ætate ea contigerit ante omnia inquirimus.

SECTIO PRIMA.

Quandam mortuus Divus Josephus? an ante, an post Christum Filium suum?

VII. Discrepant hic inter se Authores, & abeunt in tres diversas sententias. Alii volunt non diu post annum Christi duodecimum, è vivis excessisse, ita Divus Epiphanius hæc. 78. Sanctus Vincentius Ferrerius serm. de Sancto Joseph. Ubertinus à Catala lib. de arb. vitæ. Baronius ad annum Christi 12. Petrus Comestor & alii. Hoc unum fundamentum est duplex: Primum, quod aliqui illorum Divum Josephum feniculum

seniculum fuisse putant, quando duxit Deciparam, ut Divus Epiphanius qui arbitratus est fuisse octogenarium: Alii adhuc seniores. Secundum fundamentum est quod ab illo Christi anno, nulla amplius fit mentio Divi Iosephi in Evangelio.

VIII. Alii è contra volunt Christo supervixisse, cuius opinionis fuit D. Cyprianus ser. de Passione post med. & ante finem: citantur etiam pro hâc sententiâ D. Ambrosius lib. de Inst. Virg. c. 6. & in Lucâ c. 23. & Arnoldus Abbas tract. 7. de verb. Dom. ad illa verba Christi in Cruce pendentis ad Matrem; *Mulier ecce filius tuus*: trahitur etiam in hanc sententiam à nonnullis, Divus Augustinus serm. 81. de tempore, qui est serm. 2. in Feriam sextam post Dominicam secundam Quadragesimæ, ubi sic ille. *Vidit Ioseph aliud somnium, quod Sol, Luna & Stelle undecim adorarent eum: cui respondit Pater suus. Nunquid ego & Mater tua, & Fratres tui adorabimus te super terram? Hoc in illo Ioseph impleri non potuit, quia jam Mater ejus ex hac vita migraverat: in nostro vero Ioseph, id est Domino IESU Christo, somnis illius Sacramenta completa sunt. Sol enim & Luna & Stelle undecim eum adoraverunt, quando post Resurrectionem Sancta Maria quasi Luna, & Sanctus Ioseph velut Sol, cum undecim Stellis id est Beatis Apostolis, incurvati & prostrati sunt ante eum, & impleta est Prophetia illa, quæ dixerat, Laudate eum Sol & Luna, laudate eum omnes Stelle & lumen.*

IX. Hujus secundæ sententiæ fundamenta quoque duo esse potuerunt: Primum eruitur ex Divo Cypriano loco citato. quod scilicet ideo supervixerit D. Iosephus Christo, ut traditæ per Christum in Cruce moribundum Joanni Discipulo Matre suâ dilectissimâ in custodiam, ad exclusionem D. Iosephi adhuc viventis, constaret ipsum non fuisse reapse Virginis Maritum & Patrem Christi, ut eatenus reputatus fuerat. & necessario debuerat ad Mysterii Redemptionis consummationem. Ita enim loco citato Divus Cyprianus. *Considero te Christe in Cruce de Matre sollicitum, cui volenti loqui tecum cum evangelizares, negaveras retroactis die-*

bus colloquium, & pratuleras Matri auditores verbi, pauperes spiritu, dicens eos tibi esse pro Matre & Fratribus, qui voluntati Patris obtemperant: nunc mater. no moveris affectu, & thalamum harnanitatatis tuæ Cubiculario dilecto commendas, & provides sedulo benedictæ inter matres. res Apostolicam clientelam, & obsequium Virginis Virgini discipulo tradis, ut jam non Ioseph tanti ministerii oneretur prepositura, sed Joannes, quia jam exigebat ratio ut cõjugii removeretur opinio. nec ultra Pater Christi assumeretur, qui eatenus vocem Patris & Conjugis tenuerat: habebat Ioseph in hâc Christi dispositione rationabilem contradictionem, cum alteri commendaretur Maria, si se cognovisset carnalem maritum: sed quia in spiritu actum erat conjunctionis illius mysterium, passus est Ioseph æquanimiter sibi eum in hoc servitio præponi, quem digniorem se iudicabat, ideo maxime quia Magistrum electio sic negotium ordinabat. Huc usque Divus Cyprianus.

Secundum fundamentum hujus secundæ sententiæ est, quod ideo Divus Iosephus Christo supervixerit, ut istâ ratione potuerit esse unâ cum Sponsâ suâ Martyr Calvatii Montis, quo honore & merito ipsum privari non debuisset volunt. Neoterici hujus sententiæ authores.

XI. Sed inter has duas extremas sibi quæ invicem oppositas sententias alia est media hodie quæ communissima, quæ censet nec tam citò, nec tam tardè mortuum, sed circa illud tempus quo Christus cepit se manifestare ad homines suscepto Baptismo, & collectis in opus Evangelii Discipulis: hæc sententia meo videri indubitata est, solaque nunc ab omnibus reputata vera.

XII. Quod non sit mortuus tam citò id est non diu post annum Christi duodecimum, ut vult prima sententia, probatur primò, ex Luc. cap. 2. ubi narratur, quod cum Puer IESUS factus annorum duodecim remansisset in Jerusalem, id non advertentibus parentibus Divo Iosepho & conjugè, ab eisque post triduum fuisset inventus in Templo in medio Doctorem: interrogationibus & responsonibus absolutis, descenderit cum eis Nazareth, & erat subditus illis, vers. 51. ubi præteritum

tum illud, *Erat*, cum sit Imperfectum, ut loquuntur Grammatici, significat rem non tam citò perfectam & finitam, sed illius continuationem & durationem.

- XIII. Probatur secundo, ex eo quod Christus apud Evangelistas dicitur à Judæis, *Faber & Fabri filius*, eo quod scilicet artem Patris sui Josephi exercuerit, eique inservierit in fabrilis exercitatione, ut explicat Divus Augustinus Serm. 81. de Tempore: non ergo tam citò mortuus Divus Josephus, cum id non potuerit Christus nisi adultus, & magis in ætate provectus.
- XIV. Probatur tertio, si penitus inspicimus rationem divinæ dispositionis in electione Divi Josephi circa Christum, & illius curam ei cælitus commissam, videtur omnino fuisse necessarium ut viveret usque ad tempus manifestationis Christi, quæ cepit ab ejus baptismo, & vocatione Apostolorum: quia cum non conveniret Christus pro fabrilibus, quibus se domi exercebat (cum à Judæis dicitur *Faber*) hominibus commiseri, oportuit ut dum ipse domi operabatur Divus Josephus foras exiret pro iis operibus quæ egressum postulabant: si enim Judæi Jesum quamvis lætærent, despiciabant tamen ob fabrilium, ita ut diceret, *Nonne hic est Faber & Fabri filius?* quid fecissent si promiscuè talis apparuisset? his addo quod non erat tam senex D. Josephus anno Christi duodecimo, cum certum sit ex dictis, Part. 2. Tract. 1. cap. 14. sect. 3. congruè ætate Virginem duxisse.
- XV. Quod etiam non viveret amplius tempore Passionis. Probatur primo, quia à tempore manifestationis Christi nulla sit amplius in Evangelio de eo mentio, intervenientibus tamen, multis occasionibus faciendi sitamdiu vixisset, quandoquidem toties sit mentio etiam de fratribus & cognatis Christi.
- XVI. Probatur secundo, quia post vocationem Apostolorum nuptiæ factæ sunt in Canâ Galilææ, ad quas dicitur vocatus & Jesus & discipuli ejus, Joan. cap. 2. eratque etiam ibi Maria Mater Jesu, ut patet ex textu Evangelii: jam sic argumentor, fuit ad istas nuptias

vocatus Jesus, & Mater ejus, vel ob devotionem, vel ob viciniam, vel ob cognationem, & discipuli ejus ob ipsius Christi considerationem. Si ob cognationem certè & Divus Josephus cum illis vocatus fuisset si adhuc fuisset in vivis: si ob devotionem, vel viciniam, cum discipuli ob ejus considerationem vocati fuerint quanto magis fuisset Divus Josephus si vixisset? quod si & is quoque vocatus fuit, cur illum tantum tacerent Evangelistæ; signum est ergo manifestum nec illis adfuisse, nec amplius in vivis fuisse.

Probatur tertio, quia in præsentatione Christi in Templo expletis purificationis diebus, postquam benedixisset Mariæ & Josepho senex & justus Simeon, utpote qui agnoscebat utriusque propter istum filium sceleritatem: Futura in Spiritu prævidens, prædixit Virgini quod aliquando animam ejus doloris gladius esset pertransiturus, scilicet in Passione Christi, non verò Divo Josepho: Quare hoc? nisi quia tunc quoque prævidebat, quod tunc D. Josephus non esset amplius ut Virgo in vivis futurus: si enim secus futurum fuisset profectò qui de ejus amissione in Jerusalem ita anxius fuit & doluit, ut eum sibi Deipara quoad hoc conjungere non dubitaverit, & tunc cum Virgine doluisset, & prædilecti filii sui tormenta & mortem in animâ suâ per compassionem sensisset: Consequenter Simeon eum in suâ prædictione ab uxore non separasset, quem ei in benedictione conjunxerat; qui cum secus fecerit, signum est eum prævidisse Josephum isto tempore non amplius futurum in vivis, ut in suâ animâ istum doloris gladium perferiret.

Probant alii quartò, quia si Divus Josephus tamdiu vixisset, proculdubio Christo filio suo in Cruce morienti adfuitisset: cum alii non ita in ejus amore ferventes ut ipse, ad stare non timerent, ac consequenter Christus non alteri quam illi moriens Matrem suam commendare voluisset: atqui non illi sed Divo Joanni discipulo, quem diligebat, Matrem suam tunc commendavit: non ergo tunc Divus Josephus aderat, consequenter non amplius in

P p p vivis

vivis erat : ita ferè inter alios noster Sylveira Tom. 2. in Evang. l. 4. cap. 1. quæst. 9. num. 37.

XIX. Hoc argumentum quoad primam suam partem convincit, sed quoad secundam non placet mihi ut placet multis qui in hâc Sententiâ nobiscum conveniunt dicam enim, & solidissimè quidem, etsi fuisset vivens Divus Iosephus & ibi præfens, nihil illi derogatum fuisset per hoc quod Divo Joanni, commendata esset à Christo Deipara : Commendata est enim Divo Joanni, ut ipse pro Christo esset filius & nihil aliud, ut patet : per quod non impediebatur Divus Iosephus, quin ut Sponsus & conjux posset erga Beatam Virginem uxorem suam, quod potuit etiam dum ipse Christus ejusdem Deiparæ filius legitimus & naturalis vivebat : nec per hoc ullo modo excludebatur Divus Iosephus à qualitate Sponsi Deiparæ, quis contrarium dixerit? Sed dabatur Virgini Joannes filius adoptivus in locum Christi filii naturalis, & ut seni Iosepho adjutorio esset, & ut eo moriente tanquam illi suffectus, totam Deiparæ clientelam sibi demandatam sciret.

XX. Probatur ultimò, à convenientiâ; cum enim Christus Dominus ut privatus homo domi latuisset, adveniente tandem tempore, à Deo præordinato manifestationis suæ ad homines, quò operibus admirandis ostensurus erat, & probaturus se filium Dei, non conveniebat ut deinceps Pater ejus terrenus sub hominum oculis versaretur, quare hic è mundo subductus est & sine dubio circa tempus illud, quo Christus se manifestaturus erat hominibus.

XXI. Ad fundamenta primæ Sententiæ, Respondeo ad primum nequaquam verum esse quod D. Iosephus fuerit tam senex quando duxit Beatam Deiparam in matrimonium, hocque multis refutavimus in superioribus Part. 2. Tract. 1. cap. 14. per totum. Quoad secundum fundamentum, Respondeo; cum ab illo Christi anno duodecimo usque ad prædicationem Baptistæ, filium historię vitæ Christi abruperint Evangelistæ, nec de Virgine aut Divo Iosepho loquantur nisi relativè ad Christum, non mirum cum de illis quæ to-

to isto tempore, idest ab anno 12. usque ad tempus manifestationis suæ ad homines gesserit Christus nihil dixerint, nihil etiam amplius locuti sint de Divo Iosepho, ut nec de Virgine.

Ad fundamenta secundæ sententiæ, Respondeo primò Divum Cyprianum non asserere, nec probare quod Divus Iosephus adhuc viveret quando Christus in Cruce Matrem Discipulo commendavit, sed tantum supponere: cum ergò hoc punctum non ex professo tractet, consequenter non examinaverit Divus Cyprianus; probetur autem ab aliis Patribus, & Doctoribus, qui rem istam ex professo & seriò examinarunt & tractarunt, nostra in hoc puncto sententia, idè hanc illi præferendam nemo prudens non judicabit. Respondeo secundò, idè Divum Cyprianum supponere Divum Iosephum tunc vixisse, ut ex eo quod Christus ipso relicto Matrem suam moriens Joanni commendavit judicemus ipsum non fuisse verè ejus Patrem & Matris Conjugem, sed eò usque tantum fuisse vocatum Patrem. Sed contrarium constat ex dictis de utraque hâc qualitate supra Parte 2. Tract. 1. & 2. ergo &c. Deindè etsi Divus Iosephus tunc vixisset, non ea tamen exinde emergerent contra utramque istam qualitatem, quæ in illo discursu contexit Divus Cyprianus ob commendatam Joanni à Christo Matrem, ut patet ex illis quæ mox diximus numer. 19.

Quoad Divum Augustinum malè trahitur in istam sententiam: nam etsi ut in Christo Domino somnia Iosephini Sacramenta complerentur, illa adratio fieri debuisset post Resurrectionem, quod non, ut constat, potuit Divus Iosephus Christo à mortuis resurgente resuscitatus, unà cum Mariâ & undecim illis stellis spiritualibus, idest Sanctis Apostolis, ante IESUM redivivum incurvari & prosterni. Et in hoc nulla difficultas.

Nec vellicantur Divo Iosepho, ut putant, hujus sententiæ Authores Neoterici dum aliam à Divo Cypriano viam ineuntes hoc adstruunt, ut ipsum faciant Calvarii Martyrem, sed econtra. Si enim Divus Iosephus supervixisset

set Christo, cum nullam Evangelistæ faciant ipsius mentionem in totâ historiâ Passionis, fecerint autem tor aliorum, nec appareat cur eum potius quam tor alios tacuissent si adfuisset, videretur potius concludendum contrarium contra Divum Iosephum, quod scilicet non adfuerit Christo patienti: sicque sequeretur quod ipse solus inter omnes, Christum tunc deseruisset: quod vel cogitare impium, imò insanum, quomodo enim is qui eo perditio ita anxius fuit, & cum tanto dolore requisivit, postquam tor annis in ejus scholâ & convictu proficisse debuisset ad mortem pro suâ omniumque salute properantem deseruisset, quem mulieres in ejus scholâ novitæ, & ipse Ioannes ejus Discipulus solum hesternus secuti sunt, & cui in Cruce morienti adfuerunt? Itaque melius nos concludimus pro nostrâ sententiâ, quod Cruci cum reliquis non adfuerit, quandoquidem hujus nullam fecerint Evangelistæ mentionem. Atque adeo quod tunc pro certo mortuus erat, aliâs enim adfuit.

XXV. Nec deerit hic Flos Auteolæ Divi Iosephi, si dicamus ipsum esse mortuum ante Christum Filium suum: non enim ille ut alii, unâ vel alterâ horâ corpore Christo patienti adfuit, & ejus suppliciis, pœnis ac doloribus participavit, sed à Christo nato usque ad mortem suam, maximè verò à Circumcisione, quando imponendo ei nomen JESU, cujus significationem ex Dei revelatione penetravit, eum morti, per quam Jesus in effectu futurus erat, idest Salvator Mundi, adjudicavit, & quasi in Cœlestis Decreti executionem eum circumcidendo, primas ipsi sanguinis guttas elicit, ut diximus supra.

XXVI. Sunt alii flores iique selectissimi qui in nostrâ sententiâ eidem Divi Iosephi Serro innectuntur, necessariò ab eo detrahendi in illorum sententiâ qui dicunt Christo supervivisse. Nam si Christo supervixit, ergo non fuit unus ex illis Sanctis, quorum corpora resurgente Christo resurrexerunt, & apparuerunt multis, Matthæi cap. 7. vers. 52. & 53. Ergo absolutè

non resurrexit, unde enim hoc probaretur.

SECTIO II.

Quâ Etate mortuus est Divus Iosephus?

Quo Etatis suæ anno vitam hanc mortalem finierit Divus Iosephus, magnum apud Evangelistas, Sanctos Patres, aliòque Historicos, & Authores altumque silentium, hinc difficultas hanc quætionem dirimendi. Sed res hæc est valde exigui momenti. Quid enim refert an quis plenus dierum mortuus fuerit, modò fuerit plenus meritorum? *Senectus enim* (inquit Sapiens Sapient. cap. 4.) *venerabilis est non diturna, neque annorum numero computata: Cati autem sunt sensus hominis, & atas senectutis vita immaculata.* Tum deinde idem. *Placens Deo factus est dilectus, & consummatus in brevi explevit tempora multa.* Quæ cum ita sint, paucis rem hanc absolvemus.

Qui volunt Divum Iosephum quando duxit Virginem fuisse octogenarium, eoque majorem, & mortuum non diu post annum Christi duodecimum, ut Divus Epiphanius Sectione præcedenti, & alii dicunt fuisse nonagenario majorem, alii ferè centenarium quando mortuus est: Qui verò eum fuisse senem dum Virgini conjugatus est ad removendum violatæ inter illos integritatis suspicionem, & tamen vixisse usque ad Christi manifestationem, quæ fuit circa annum ejus trigesimum, necesse est eum faciant centenarium aut eo majorem.

Sed cum harum exoticarum opinionum fundamentum, sit illa proverbata senectus, quam fingunt in Divo Iosepho antequam conjungeretur Virgini Deiparæ intemeratæ, ad removendum inter eos labefactatæ virginitatis suspicionem, fundamentum verò illud sit nullum, ut constat ex dictis supra Patre 2. Tractat. 1. cap. 14. ruunt consequenter præfatæ duæ opiniones ei superædificatæ.

Sed quid nos in tantâ caligine ob Scripturæ, Patrum, Authorum eâ de

Synopsis

Magnalia
D.
Iosephi
cap.
III.

re silentium? Dico probabile esse mortuum circa annum vitæ suæ septuagesimum, Probatur ex supputatione Augustini Tornicelli, qui asserit ipsum natum Imperii Octaviani Augusti anno secundo. Atqui Christus juxta magis receptam in Ecclesia opinionem, & propterea à Gregorio Papa XIII. approbatam, & Martyrio Romano, quo solo utitur in Officio Divino Ecclesia insertam, natus est ejusdem Imperii anno quadragesimo secundo: ergo tunc Divus Iosephus erat quadragesima circiter annorum. Iam verò manifestatio Christi ad homines (circa quod tempus ex dictis Sectione præcedenti mortuus est Divus Iosephus) cœpit ab ejus Baptismo, & dum baptizatus est Jesus erat incipiens quasi annorum triginta Luca cap. 3. Ergo Divus Iosephus mortuus est circa annum ætatis suæ septuagesimum.

XXXI. Probatur secundo hoc nostrum asseritum ex iis quæ diximus supra Parte 2: Tract. 1. de Ætate Divi Iosephi quando duxit Virginem uxorem, quibus fulcitur opinio Tornicelli: Ex dictis enim ibi, & his quæ hoc Capite Sectione præcedenti probavimus de tempore quando mortuus est Divus Iosephus, colligitur satis clarè cum abiisse ex vivis circa septuagesimum vitæ annum, circum circa.

XXXII. Confirmatur, quia cum magnâ probabilitate & valdè rationabiliter dici potest de Divo Iosepho, ut Christi Patre, quod compleverit dies vitæ hominis ordinarios, ut scilicet possit dici plenus dierum & meritum. Sed dies vitæ hominis ordinarii sunt septuaginta anni, idest circum circa juxta Regium Prophetam Psal. 89. *Dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni, si autem in potentatibus octoginta anni, & amplius eorum labor & dolor* Nec apparet ratio cur Deus qui ponit vitæ terminos, vel ab illis detraisset, vel ad illos addidisset pro Patre suo, maxime quod circa eandem etiam ætatem mortua communiter censeatur Deipara; sint autem rationes cur nec citius quia Christo fuit necessarius usque ad trigessimum nec etiam ultra vivere debuerit. Vide dicta Sectione præcedenti, num. 20. ergo huic potius Sententiæ

standum quam aliis.

Ad finem hujus capituli duo monenda habeo: Primum, mortuus est Divus Iosephus homo tantus, sicut & alii omnes: Consideremus ergo & hoc semel benè apprehendamus nos quoque morituros. Nihil ad vitam christianam rectè peragendam utilius, justius nihil, mortis memoriâ. Propterea & illam nobis Deus frequenter objectat, & è contra dæmon oblivionem ejus maxime curat. Hinc ne Adam peccare dixit ei Deus Genes. cap. 2. *In quacunque die comederis ex eo, morte morieris, dæmon verò è contra, nequaquam morte moriemini*, Genes. cap. 3.

Quod primis parentibus hoc dæmon suadere potuit non adeò mirandum; hi enim necdum mortem viderant. At verò nobis, qui quotidie illam in aliis videmus, & nos ipsos ad illam appropinquare sentimus, deficientibus sensim corporis viribus, quo pacto idem suadere potest? suadet tamen, & quomodo primos parentes, ita filios decipit, sed alio modo: illis enim, qui nullam mortis habebant experientiam, omninò suavit illud, *nequaquam moriemini*. Nobis verò, quibus propter rei evidentiam id suadere non potest, aliter suadet: suadet enim quod hodie non morieris, quod hoc anno vives, sequenti die & anno idem, & sic in posterum, quod simul & semel ingerere nequit, in partes divisim deglutire facit, & sic semper ita vivis, ac si nunquam moriturus.

Secundo, monendi sunt incauti, qui sub prætextu quod dies vitæ hominis ordinarii sunt, ut diximus ex Regio Prophetâ, septuaginta anni (quos ideo dedimus Divo Iosepho) eos sibi promittunt non attendentes quanti sint juvenes qui putabant se diu posse vivere quibus contigit, quod non cogitarunt, citò mori: qui dum adhuc ordirentur succisi sunt, præcisâ scilicet à Deo velut à texente eorum vitâ.

CAPUT